

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1981 m.

rugpjūčio

8 d.

Seštadienis

Nr. 93 (4286)

IIIIIIII

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiume

Už laimėjimus vykdant dešimtojo penkmečio užduotis ir socialistinius įsipareigojimus TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo įsakų dėl socialinio aprūpinimo ministerijų įmonių ir įstaigų darbininkų, inžinierių, technikos darbuotojų ir tarnautojų apdovanojimo TSRS ordinais ir medaliais apdovanojo:

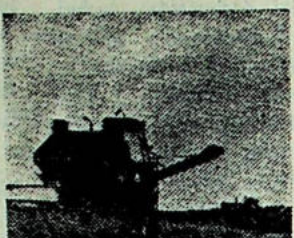
ANYKŠČIŲ RAJONE
MEDALIŲ „UZ DARBO SAUNUMĄ“

Valavičienę Veroniką — Anykščių rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto skyriaus vyresniąją inspektore.

Spaudos centras

„DERLIUS-81“

praneša:

Per dieną 160 — 190 tonų

Tiek grūdų giedromis šios savaitės dienomis prikaldavo septyni „Svyturio“ kolūkiečiai. Darbai surikiuoti taip, kad vieną kombainininką kerta sėklinius javus, o kiti gretimame lauke pjauja javus, kurių grūdai skirti pašarui. Šitaip pasitvarkius, grūdų srautas išsiskiria į dvi srautas: sėklinius ir pašarinius. Trečioji dalis grūdų vežama į garažą, kuriame įrengta aktyvioji ventiliacija. Iš šių grūdų bus sudarytas sėklos rezervas, be to, iš čia jie vežami valstybei į elevatorius.

Džiovinant grūdus, įlempai darbuojasi našios džiovyklos mašinistai Antanas Mažeikis, Vladas Sapoka. Grūdų pirmąją valymą sumaniai organizuoja sandėlininkas Petras Mickūnaitis. Šiomis dienomis kviečių sėkla jau galutinai valoma ir ruošinama sėjai.

Pirmadienį kolūkyje darbovisi dar palyginti negausi šiaudų dorotojų grandis: veltėklais kupetaites vežė link stirtavietės Vladas Patumsis ir Vytautas Kavaliauskas, o krovė šiaudus į stirtas Stasys Pipiras. Sekančią dieną šiaudų dorotojų grandis buvo išplėsta, greta kitų mechanizatorių, į ją įsijungė patyręs krovėjas Petras Mieliauskas. Visi šie vyrai sukrėvė per dieną šiaudus nuo 30 hektarų, tai yra, sparta

neatsiliko nuo kombainininkų.

Miežiniai šiaudai kolūkyje presuojami ir renkami prie kaba-rinktuvu NTVS-4-1. Šį darbą atlieka mechanizatoriai Gintautas Mickūnaitis ir Antanas Gliudelis. Be to, javų kirtėjas Michailo Fiodorovo kombainas agregatuotas su smulkintuvu ir priekaba: šiuos smulkintus šiaudus traktorininkas Vytautas Jazokas veža į silosą tranšėja.

Šią savaitę kolūkyje ražėnas skuto mechanizatoriai Feliksas Dalinkevičius ir Vladimiras Vaitenkovas. Ašku, jiedu nespejo iš paskos šiaudų dorotojams. Bėda ta, kad, mechanizatoriams sėdus už kombainų vairo, kai kurie traktoriai liko „išsėlis“ technikos kieme. Sunku buvo visur suspėti ir todėl, kad pūtės pradėjo būti silosose, jiedu mišiniai. Neseniai šį darbą pavyko užbaigti. Pjovės mišinius kombainu Jonas Sultkus dabar vers ražienoje vagas plačiam verstuviniu skutiku. Įsijungs į šį darbą ir Stasys Pipiras, sukrėvęs į stirtas žiemkenčių šiaudus. Verstuviniams skutikais numatoma nuskusti visas ražėnas ir apvarinti nuo piktžolių ne tik būsimus kaupiamųjų, bet ir vasario laukus.

Dar vienas darbu frontas šiame kolūkyje — daugiamečių žolių sėklinių sklybų dorojimas. Daugiamečių svėdrės derlių pavyko išskuti iš pradžių prieš įjapjūtę. Sėklos prikulta kaip niekada daug — 65 tonas (iš 70 ha), ir jos pardavimo valstybei užduotį kolūkis gerokai viršys. Nuokulos jau sunesiotos ir įvežtos į daržines, o svėdrės ražėna dar praėjusią savaitę nuskusta.

O Simanavičienė — žemės ūkio mokslo kandidatė, D. Binkys — „K. d.“ korespondentas, rajono spaudos centro „Derlius-81“ nariai

Rugpjūtyje ramybė tik sapnuojasi

Vigantui Kalibatui atmintinai žinomas kiekvienas gimtinės keliuko vingis, kiekvienas laukų lopas. Nemažiau jam pažįstamas ir jėvų kirtėjas — šiemet, už kombaino vairo bėga penkiolikta vasara. Ir visgi tasai metas, kai „laukų laivui“ įsilingavus šnarancio jėvų jūron, po jo švysčiojančiais lenktuvais palinksta ilgus mėnesius brandinta ir puoselėta varpa — kažkaip neramina ir jaudina. Lyg viskas būtų pirmą kartą.

Kalibato darbo draugas ir bendravardis Vigantas Ramonas „Atžalyne“ dar „naujokas“ — neperseniausis šičia aiskelė gyventi iš kaimyninio Ukmergės rajono. Į čionykščius javų laukus iš aukštos „Nivos“ kabinos jis žvelgia tik pirmą kartą, bet jaudulys ir rūpestis akyse visai tas pats, kaip čia gimusių ir užaugusių. Ir ryžtas tas pats, ir atkaklumas. Todėl, kai praėjusį pirmadienį, susumavęs pirmos pju-

ties savaitės rezultatus, geriausiojo ūkio kombainininko raudona gairėlė buvo pritvirtinta prie Ramono kombaino (prikulė 166 tonas grūdų) — niekam nebuvo didelės staigmenos. Taip jau būna, kad atkakliai, nuosirdžiai dirbant, rezultatai netrunka pradžiuginti. Nenusiminė ir antrąją premiją pelnęs Kalibatas: gairėlė pereinamoji, pas kurį ilgiau pabuvęs — parodys laikas, o kad socialistinių partneris „kietas riešutas“ — malyti jau dabar...

Tiesą sakant, pačių geriausių žodžių kol kas verti visi dešimt kombainininkų. Visi darbuojasi kiek tik leidžia pastangos ir sukaupia patirtis, — kalbėjo „Atžalyne“ kolūkio valdybos pirminkas Antanas Zibutis. Pasakui pridūrė: — Kas vėlgi smagu, tai jog mūsų akyse auga nemažiau gabi pūtės veleranų pamaina...

Povilui Salagubovui, Vladui Stankevičiui ši jėvų pju-

Krasauskui, Algijui Citavičiui — antroji. Kad galėtų tarpusavyje kaip lygus su lygiu duoną atiduodančiame lauke pečius suremti — jiems socialistinis lenktyniavimas suorganizuotas atskirai. Tačiau tasai „atskirai“ nereiškia, kad jaunųjų kombainininkų grandis neitint suvokia, jog šiandieninė jų pūtis pareikalauja maksimalaus jėgų įtempimo, atsidavimo, žemdirbiškos kantrybės. Juo labiau, kad sunkiai beatmename, kada derliaus dorojimo darbymetis buvo lengvas. Neatsitiktinai darbo dienos sąvoka „Atžalyne“ kolūkyje dabar daugiau tradicinė, nei atspindinti konkrečią laiko atkarpą: kombainininkai dažniausiai dirba nuo rasos nukritimo iki rasos... Būna dienų, kad, pavyzdžiui, Kalibatas su Ramonu per pamainą kiekvienas prikulia po 30 ir daugiau tonų grūdų. Ne ką mažiau savo sąskaiton kitą kartą įsirašo ir kai kurie jų darbo draugai. Tas, žinia,

palieka pastebimą pėdsaką: dar pirmadienio pavakary buvo baigtas pjauti paskutinis kviečių baras, į aruodus parkeliavo derlius iš visų 415 hektarų. O kitą dieną kombainai jau suko ratus vasario lauke...

Kiek įstengia, nuo jėvų kirtėjų bando neatsilikti šiaudų tvarkytojai. Stirtų krovimo grandyje gana sparčiai darbuojasi šeši traktorininkai bei devyni laukininkystės darbininkai. Pastarieji dirba dviem pamainomis, kas įgalina užtikrinti nepertraukiamą darbo eigą nuo 8 valandos ryto iki 10 vakaro. Ir vis tik, kol laukuose nepasirodė šiaudų presai, šiaudų tvarkymas dar stokoja norė-

rukelta 3 pusl.

Apdovanoti garbės raštais

Statybininkų grupė mūsų rajono statybinių medžiagų įmonių ir organizacijų darbuotojų už gerą darbą ir aktyvią visuomeninę veiklą apdovanoti LKP Anykščių rajono komiteto ir rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto garbės raštais.

Apdovanojimų tarpe — Anykščių statybinių medžiagų kombinato elektromontieris Vitoldas Sarškus ir šio kombinato buldozerio mašinistas Juozapas Urbonas, Anykščių kilnojamosios mechanizuotos kolonos dailidė Bronius Girnius ir šios kolonos mūrininkas Pranas Palskis. Anykščių statybos ir remonto valdybos mūrininkai Vytautas Burksaitis ir Juozas Pilkauskas. Anykščių tarpkolūkinės statybos organizacijos mūrininkas Vladas Verikas.

„K. d.“ Inf.

Pereinamoji gairėlė — Antanui Kavoliūnui

Į socialistinį lenktyniavimą įjapjūtės baruose įsijungė 54 mūsų rajono jaunieji kombainininkai. Kai kurie sėdo už kombaino vairo tik pirmą kartą, tačiau juos lydi sėkmė.

Susumavęs pirmos įjapjūtės savaitės socialistinio lenktyniavimo rezultatus, paaiškėjo, kad „Aukštakalnių“ kolūkio kombainininkas Antanas Kavoliūnas nujovė 63,5 ha javų ir prikulė 126,4 t grūdų. Jis tapo rajono jaunųjų javų kirtėjų lenktyniavimo nugalėtoju. Antanui įteikta pereinamoji gairėlė „Geriausios rajono

jaunasis kombainininkas“ ir LKJS Anykščių rajono komiteto garbės raštas.

A. Kavoliūnas yra gimęs ir augęs „Aukštakalnių“ kolūkyje. Įsigijęs specialų vidurinį išsilavinimą, vaikas buvo paskirtas dirbtuvų vedėju. Čia jis įdėjo daug nuosirdžių pastangų, sutelkdamas remonto tarnybą bei mechanizatorius kruopščiai laukų technikos paruošimui, našesniai jos naudojimui. Per įjapjūtę, stokojant patyrusių mechanizatorių, Antanui leko imti į rankas kombaino vairą. Toks laikas kolūkio valdybos patvar-

kymas, be abejo, yra tik bėdos reikalas. Tikėjimės, jog artimiausiais metais čia bus pilnai sukomplektuota inžinerinė tarnyba ir lygia greičiau nebetruks kvalifikuotų žmonių, sugebantių vairuoti pūtės techniką.

Pirmomis pūtės dienomis Antanas nuosirdžiomis pastangomis įrodė, jog techniku kume įgytos žinios bei įgūdžiai ir javų kirtėjo darbe labai raverčiai. Tuo jis gimtojo kolūkio mechanizatorių tarpe pelnė dar didesnę autoritetą.

R. Leščiuviene
LKJS Anykščių rajono komiteto instruktorė

ŽINIOS

APIE DERLIAUS NUEMIMĄ 1981 m. rugpjūčio 6 d. (procentais)

Ūkio pavadinimas	Nuimta grūdų	Vidutinis derlius iš ha	Sutvarkyta šiaudų	Nuskusta t. žėnų	Ūkio pavadinimas	Nuimta grūdų	Vidutinis derlius iš ha	Sutvarkyta šiaudų	Nuskusta t. žėnų
Andrioniškis	20	23,2	39	2	Skiemonys	15	16,8	24	—
„Anykščių šilėlis“	19	24,8	66	3	Surdegis	23	24,7	76	10
„Ateitis“	18	18,6	66	3	Svėdasai	44	24,0	91	32
„Atžalynas“	35	25,7	53	15	„Svyturys“	25	31,9	49	11
„Aukštakalnių“	28	20,1	71	4	„Už taiką“	29	24,3	55	14
„Aušra“	19	23,8	69	19	„Vienybė“	24	21,0	33	—
Cerniachovskio	31	22,2	69	11					
„Gimtoji žemė“	22	18,4	75	12	Kolūkiuose:	25	23,0	59	11
„Gintaras“	29	26,0	78	13	Jakšiško t. ūkis	30	22,4	45	5
K. Staro	19	21,6	36	13	Naujasodžio t. ūkis	16	20,8	23	—
Kurkliai	28	23,6	66	12	Raguvelės t. ūkis	25	19,5	32	10
„Lenino keliu“	22	30,1	61	42	Staškūniškio t. ūkis	29	29,0	55	16
Levaniskis	32	28,2	65	14	Sodininkystės t. ūkis	39	31,9	71	5
M. Melnikaitis	22	17,2	58	10	Elmininkų eksp. ūkis	33	26,7	32	8
„Nežėzė“	44	19,0	85	39	Aknystų pagalb. ūkis	48	29,5	34	45
„Pirmyn į komunizmą“	18	30,0	56	5	RAJONE:	26	23,8	58	11
„Puntukas“	22	20,1	64	11					

Dėmesys vaizdinei agitacijai

„Lenino keliu“ kolūkio mechanizacijos kiemas, gamybinių pastatų, kultūros namų aplinka pasipuošė naujais vaizdinėmis agitacijos stendais. Vaizdine agitacijoje atsispindi ūkio dirbančiųjų socialistiniai įsipareigojimai pirmiesiems vienuoliktosio penkmečio metams, jų siekliai kovoti už derlingesnę hektarą, geresnius gyvulinin-

kystės pasiekimus, garbingai įvykdyti TSKP XXVI suvažiavimo nutarimus. Visoje ūkio teritorijoje išdėstyti šūkliai mobilizuoja žemdirbius kovoti už buities kultūrą, tvarkingą aplinką, taupyti kurą, elektros energiją, racionaliai naudoti žemę, kiekviena darbu bare siekti naujų pergalių.

B. Vytaitis

„Kingisepo“ susivienijime „Fosforit“ (Leningrado „Atis“) pasiekė projektinį pajėgumą naujas kompleksas, kuris per metus pagamins 860 tūkstančių tonų mineralinių trąšų. Stojus į rikiuolę naujam labai automatiškai amofoso kompleksui, susivienijimas „Fosforit“ beveik dvigubai padidino trąšų Nejudžemo zonos laukams gamybą.

„Mogol Tau kalnagūbrio“ urvuose ir štolinėse įrengtas šikšnosparnių draustinis. Ši kolonija unikali pagal gyventojų skaičių: urvuose jų yra keli tūkstančiai.

(TASS-ELTA)

STATYBŲ INDUSTRIJOS ŽINGSNIAI

Statybinių medžiagų pramonės galingumas, sėkmingas jos darbas daug nulemia, kiek ir kaip mes statome, kaip atrodo naujieji miesto gyvenamieji kvartalai, spardiai kylančios kolūkių gyvenvietės.

Šį penkmetį statybinių medžiagų gamybą respublikoje planuojama padidinti beveik dešimtadaliu, gerokai išplėsti jų asortimentą. Daugiau gaminsime tokių medžiagų, kurios padidina statybų surinkamumą, spartina statybinių darbų, gerina pastatų kokybę.

Visiškai aprūpinti respublikos statybas keramzitu įgalins stambus kompleksas, statomas Ignalinos statybinių medžiagų kombinate. Per metus čia bus išleista trečdalis milijono kubinių metrų šios labai reikalingos medžiagos: ji gerokai palengvina pastatus, pagerina šilumos izoliaciją. Daugiau kaip dvigubai išaugs dolomitinės skaldos gamyba, rekonstruos įmonę Petrašiūnuose. Dvarčionių statybinių medžiagų kombinate bus atiduotas naudoti naujas keraminių plytelių cechai.

Statybininkams patiksime nemažai naujų medžiagų. Pramonės objektų ir visuomeninių pastatų statybose labai laukiamos lengvos „akustimo“ plokštės, kurias

Pasakoja Statybinių medžiagų pramonės ministro pavaduotojas J. LAICONAS

šiemet pradės gaminti Akmenės statybinių medžiagų kombinatas. Gražiai įsikompnuodamos į pastatų interjerus, jos „sugers“ 50–60 procentų triukšmo. Architektų ir statybininkų galimybes suteikti pastatams gražesnę išvaizdą išplės šlifotos ir poliruotos plokštės iš „lietuviško marmuro“ — dolomito.

prailgins melioracinis stiklinas, pradedamas gaminti Panevėžio stiklo fabrike.

Akmenės statybinių medžiagų kombinate numatoma atiduoti naudoti dar vieną kalmilių gamybos cechą: jie labai efektyviai neutralizuoja rūgščias dirvas.

Šį penkmetį statybinių medžiagų pramonės įmonėse

logija šį penkmetį padės nuorankų darbo išlaisvinti apie 400 žmonių, beveik visą gamybos prieaugį gauti darbo našumo didinimo sąskaita.

Labai svarbus vienuoliktąjo penkmečio uždavinys — produkcijos kokybės gerinimas. Nors dabar su kokybės ženklu išleidžiama daugiau kaip ketvirtadalis visų dirbinių, tačiau nei mūsų, nei statybininkų tai dar nepatenkina. Čia į pagalbą ateina respublikos ir šalies mokslo tyrimo įstaigos. Antai, kartu su Vilniaus inžinerinio statybos, Kauno Antano Sniečkaus politechnikos institutų specialistais gerinama nerūdintų statybinių medžiagų kokybė. Statybos ir architektūros mokslo tyrimo institutas padeda tobulinti spalvoto šiferio, apdailos plytelių gamybą. Visose statybinių medžiagų pramonės įmonėse baigiamos diegti kompleksinės kokybės valdymo sistemos.

Statybinių medžiagų pramonės darbuotojai sėkmingai pradėjo vienuoliktąjį penkmetį. Jie nepagailės jėgų, kad partijos nubrėžti uždaviniai būtų įvykdyti.

(ELTA)

IGYVENDINANT TSKP XXVI SUVAŽIAVIMO NUTARIMUS

to, patobulintos „silakporo“ plokštės, dekoratyvinės keraminės plytelės, spalvotos šiferis. Daugiau bus gaminama stiklo ruberoido — jis turi geras izoliacines savybes, nedega, uždengti juo stogai tarnauja vos ne dvigubai ilgiau. Pajvairės ir polimerinių medžiagų asortimentas.

Tauragės statybinių medžiagų gamybiniame susivienijime ir Rokų keramikos gamykloje neseniai paleistos labai našios automatizuotos drenažo vamzdžių gamybos linijos. Šios produkcijos pakaks ne tik mums patiems, dalį jos slunčiame į RTFSR nejuodžemio zoną, kitas kaimynines respublikas. Drenažo sistemų tarnavimo laiką

įgyvendinama plati gamybos pertvarkymo programa. Seni įrengimai planingai keičiami naujais, tobulinamos gamybos technologijos. Baigiamas automatizuoti plytų ir drenažo vamzdžių nuėmimas nuo įrengimų bei jų pakrovimas, nemaža produkcijos dalis jau vežama tik konteineriuose ir ant padėklų. Pradėti naudoti žymiai galingesni molio perdėbimo įrengimai, karjeruose susilaukėme našesnių ekskavatorių. Po keliolika žmonių pavaduos stiklo blokų gamybos automatai.

Nauja technika ir techno-

Vyksta rajono kaimo valgyklų apžiūra

„DEKOJAM už skaniai paruoštus pietus“, — matėme neseniai įrašą Plienionių kaimo valgyklos pasiūlymų ir pageidavimų knygoje. Tie žodžiai, suprantama, pirmiausia skirti virėjai Valei Radvilienei, kurios nuosirdaus ir atsidavusio triūso dėka ščia skaniai ir sočiai papietauja neretai per pusimį lankytojų. O „atsidavusių“ moteriškės darba pavadinom ne šiaip sau: antai, iš visų virtuvės įrenginių — kol kas tėra tik elektrinė mėsmalė. Puodus dažniausiai tenka kaisti ant malkomis kūrenamos viryklės, kitąkart ir tas paties malkas prisieina pačiai susikaldyti...

Taip, Plienionyse dar daug ko trūksta normaliam visuomeninio maitinimo įmonei darbui. Tačiau, kuomet čia triūsiantis žmogus ne vien išmano, bet ir nuosirdžiai myli savo amatą, ir nepavydėtinomis sąlygomis veikiančių valgyklų pelnytai spėjo įsigyti gerą vardą. Atėjus pietų metui, jon, kaip taisytė, išvys skubant ne vieną pakeleivį, bet vis tik gausiausiai pietauti susirenka Plienionių remonto dirbtuvių gamybininkai.

— Geriau, pigiau ir namuose nepavalgysi. O kiek sutuopom brangaus laiko... — kalba remontininkai.

Kad valgyklos patalpos būtų jaukesnės, neseniai patys vyrai jas vėl naujai išdėžė, kad būtų įvairesnis pietų stalas — virėjai Radvilienei neretai pagelbsti parsivežti šviežius produktus.

— Nors dirbam trise, bet tik spėk sukūti, — tikino „Gintaro“ kolūkių valgyklos vyr. virėja Emilija Navikienė. — Kartais per dieną tenka pavalgydinti daugiau šimto žmonių...

Lankytojų srautas isties didelis: sutiksi čia ir mechanizatorius, ir statybininkus, ir melioratorius, ūkio kontoros dirbančiuosius. Kad nebūtų susigrūdimo ir bereikalingos gaišties — virėjos

visai teisingai nusprendė sudaryti pietaujantiųjų eilėkumo grafiką, nes valgyklos salėje telpa vos penketas stalų. Kas be ko, tokį „Gintaro“ kolūkių valgyklos populiarumą, reikia manyti, apsprendžia ir palyginti neaukšta pietų kaina. Vieni pietūs čia visad tekaunuoją keturiasdešimt kapeikių, nes didumą produktų ūkis virtuvei patiekia pagal savikainą. Tas, suprantama, gerai, tik kiek keistai atrodo faktas,

Kur pietaujame?

jog viską gintarietės virėjos kol kas tebegamina „namų ūkio“ metodais. Kitaip tariant, pasikliaudamos vien savo asmenine praktika ir skoniu, taip, kaip išsina... Gi Rajkoopsąjungos sistema pavaldžioje valgyklose, kaip žinom, virėjoms talkina ne tik profesinės žinios, įvairiapusė receptūra, bet ir specialiai parengtos kalkuliacinės kortelės, kur, atsižvelgiant į racionaliosios mitybos reikavimus, detalijai nurodyta kaip, ko ir kiek dėti ruošiant vieną ar kitą patiekalą. Kodėl šituo keliu nepasukus ir gintarietės? Ir dar vienas dalykas. Rugpjūtis — sodų ir daržų gėrybių metas, tačiau „Gintaro“ kolūkių valgyklos virėjos nusiskundė stokojančios... daržovių. Būtent daržovių, nors pats ūkis specializuojasi daržininkystėje!

Bėda su šviežiomis daržovėmis ir Staškūniškyje. Anot čionykščių virėjų, dažnai sunku net ir įvairesnį sriubų išsivirti... Sutikim, kad tokie dalykai vidurvasaryje — sunkiai pateisinamas reikalas. Bet šiuokart domina kitkas. Juk dar pavasarėjant tarp Rajkoopsąjungos ir rajono Žemės ūkio valdybos buvo oficialiai susitarta, jog ūkiai kaimo valgykloms išskirs žemės sklypus, kas pa-

Jaunųjų specialistų pagerbimas

Į Anykščių rajono žemės ūkio specialistų šeimą vėl įsiliejo pamaina — gausus būrys buhalterių, technikų, mechanikų, technikų-elektrikų, kurie baigė šį pavasarį Vilniaus, Utenos, Ukmergės, Smalininkų, Vabalninko bei kitus technikumus.

Pagal tradiciją, kuri jau nebe pirmus metus yra puoselėjama mūsų rajone, ketvirtadienio popietę LKP rajono komiteto posėdžių salėje įvyko jaunųjų specialistų šventė. Į ją atvyko rajono atsakingi partiniai ir tarybiniai darbuotojai, technikumų dėstytojai, jaunieji specialistai, ūkių vadovai.

Sventę pradėjo LKP Anykščių rajono komiteto sekretorius J. Dailys, kuris pasveikino buvusius technikumų auklėtinius, dabar pradedančius žengti pirmuosius savarankiško darbo žingsnius.

Pranešimą apie uždavinius, išskylančius jauniems žemės ūkio specialistams, padarė rajono Žemės ūkio valdybos viršininkas A. Dačiulis, kuris įteikė jauniems specialistams paskyrimus į ūkius. Technikai-mechanikai Gediminas Totorius, Rimas Smalinskas, Jonas Katinas, Valdas Petroška, Gintautas Juodelė, buhalterės Aldona

Mežvinskaitė, Zita Mikučlo-nytė, Rasa Pivoraitė, technikai-elektrikai Algis Valionis, Valentinas Zvironas, Gintautas Mečiūnas ir eilė kitų iškilmingai gauna paskyrimus į „Vienybės“, „Ateities“, Svėdasų, „Už taiką“, „Svyturio“ kolūkius, Raguvėlės, Staškūniškio tarybinius ūkius.

Siems ir kitiems technikumų auklėtiniams daug sėkmės darbe linkėjo LTSR Žemės ūkio ministerijos planavimo ir ekonomikos valdybos viršininkas J. Kraujalis, Žemės ūkio darbuotojų profsąjungos rajono komiteto pirmininkas J. Krengauskas, LLKS rajono komiteto antis sekretorius A. Kučinskas.

Aple savo darbo dienas ūkiuose mintimis su jaunaisiais specialistais dalijosi Staškūniškio tarybinio ūkio vyr. buhalterio pavaduotoja Grita Kazakevičiūtė ir Jakšiškio tarybinio ūkio mechanikas Algis Sulskis. Vilniaus žemės ūkio buhalterinės apskaitos technikumų auklėtinė Birutė Simonaitytė visų jaunųjų specialistų vardu išreiškė įsitikinimą, kad jaunimas dės visas pastangas tolimesniam rajono ūkių ekonomikos vystymui, žemės ūkio kėlimui.

B. Vytaitis

CHABAROVSKO KRAS-TAS. Vis labiau ryškėja būsimosios miesto Urgalo — rytinio BAM-o ruožo centro bruožai. Čia dirba Ukrainos pasiuntinys, statybos-montavimo traukinio „Ukrstroi“ darbininkai. Jau pastatyta jauki gyvenvietė, 150 vietų ligoninė, poliklinika, vaikų darželis, mokykla.

TSKP XXVI suvažiavimo nutarimuose numatyta vienuoliktajame penkmetyje atidaryti traukinių eismą visuose Baikalo-Amūro magistralės ruožuose. Tuomet bus galima sparčiau įsisavinti naujus anglias, geležies rūdą, varo, alavo ir kitus naudingų iškasenų telkinius, bus vystoma miško perdirbimo pramonė.

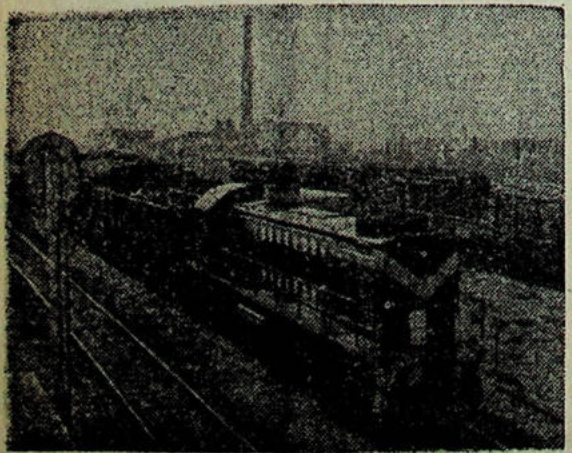
Rytiniame trasos ruože nuo Komsomolsko prie Amuro iki Urgalo jau eina traukiniai. Neseniai įsteigtas Baikalo-Amuro geležinkelio Urgalo skyrius. Dirbti trasoje atvyko Sąjunginio spartuoliškojo komjaunimo geležinkeliečių būrio nariai.

NUOTRAUKOJE (viršuje): Rytinio BAM-o ruožo laikinosios eksploatacijos skyriaus masinis instruktorius V. Bogušas. Jis atvyko į BAM-ą iš Kijevo 1974 metais, čia tapo TSKP nariu, Verchneburensko rajono partijos komiteto nariu.

NUOTRAUKOJE (apačioje): Urgalo geležinkelio stotyje.

B. Klipinierio ir A. Šliaukovo (TASS-o) nuotr.

I sportines aukštumas

Apie varžybų teisėjo duoną

TSKP XXVI suvažiavimas nubrėžė konkrečius mūsų šalies fizikultūrinio sąjūdžio tolesnio vystymo uždavinius. „Aktyviai plėtoti masinę kūno kultūrą ir sportą, plačiau įtraukti juos į kasdieninę tarybinų žmonių būklę. Sustiprinti kūno kultūros ir sporto darbą su vaikais ir jaunimu, efektyviau naudoti sporto įrenginius“, — nurodoma Pagrindinėse TSRS ekonominio ir socialinio vystymo kryptyse.

Šiandieną tarybinis fizikultūrinis sąjūdis pažymi tradicinę visaliaudinę tapusią šventę — Visasąjunginę fizikultūrininkų dieną. Daugiamilijoninė fizikultūrininkų šeima savo šventę pasitinka pakilia nuotaika ir aktyvia veikla. Tarybų šalies fizikultūrininkai, aktyviai dalyvaudami visaliaudiniame sąjūdyje, kurio tikslas stiprinti žmonių sveikatą, ugdyti drąsą, išlavinti jėgą, ruošti našiam darbui ir socialistinės Tėvynės gynybai, garbinti šalį aukštais sportiniais pasiekimais, pasiryžę garbingai įvykdyti Partijos jiems iškeltus uždavinius.

Kartu su visos šalies fizikultūrininkais svariais sportiniais laimėjimais šią šventę pasitinka rajono sportininkų šeima. 46 jungtiniuose sporto kolektyvuose užsiiminėja daugiau kaip 10000

rajo gyventojų. Šiais metais rajone paruošta 1 kandidatas į sporto meistrus, 9 pirmojo ir 1837 masinių sporto atskyrių atskyrininkai. Rajono įmonių, įstaigų, kolūkių ir tarybinų ūkių bei bendrojo lavinimo mokyklų fizikultūrininkai nuolat kelia savo meistriškumą, aktyviai dalyvauja sportiniuose renginiuose. Vis platesnį rajono gyventojų atgarsį įgauna sveikatos ir žvalumo olimpiada devizu „Iš Nemuno krašto į olimpinės aukštumas“.

Sėkmingai darbuojasi, keldami rajono gyventojų sportinį meistriškumą, rajono bendrojo lavinimo mokyklų fizinio lavinimo mokytojai. Vaikų-jaučių sporto mokyklos treneriai, įmonių, įstaigų, kolūkių ir tarybinų ūkių sporto metodininkai. Mes didžiuojamės Viešintų vidurinės mokyklos fizinio lavinimo mokytoju P. Zarškumi, treneriais P. Kuziu, E. Dulevičiumi, „Gintaro“ kolūkio bei Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio sporto meto lininkais A. Jakučiu, A. Dzencevičiumi. Gerą vardą nusipelnė rajono futbolo komandos „Anykšta“, slidinėjimo rinktinės treneriai-visuomenininkai V. Burauškas, B. Bakula.

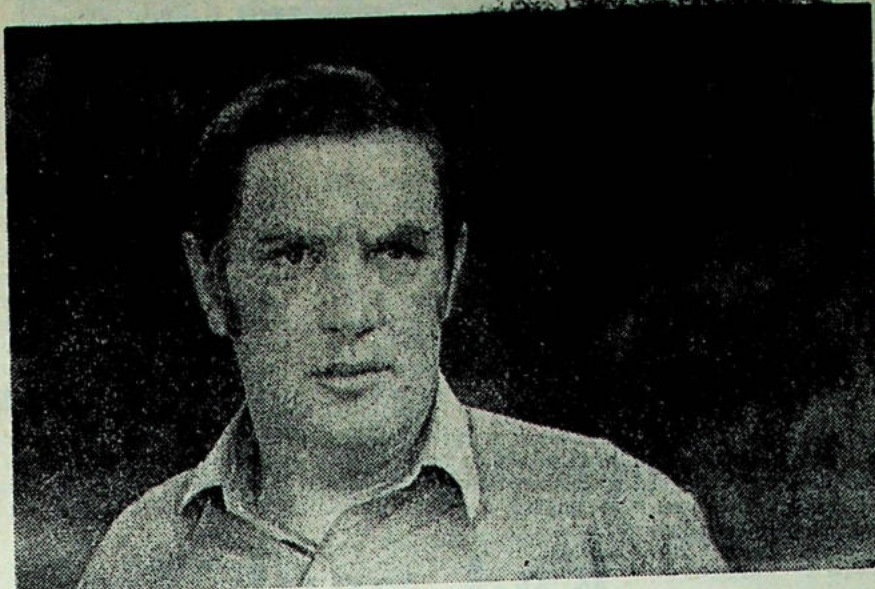
Sėkmingai rajono darbo žmonės ir moksleiviai laiko

sąjunginio PDG komplekso normatyvus. Rajone kiekvienais metais šio komplekso normas įvykdo daugiau kaip 4000 rajono gyventojų. Daug dėmesio šiam darbui skiria Anykščių J. Biliūno vidurinės, Dabužių aštuonmetės mokyklų fizinio lavinimo mokytojai P. Kulikauskas, A. Gražys, Svėdasų kolūkio, Staškūniškio tarybinio ūkio, vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynas“ sporto metodininkai L. Sabalytė, V. Kukta, J. Veilientienė. Visokeriopą paramą rajono sportininkams teikia tarpkolūkinės statybos organizacijos. Rajkoopsąjungos, susivienijimo „Anykščių vynas“, „Atžalyno“ kolūkio dėdovai.

Garsina Tarybų Lietuvos sportą ir buvę rajono sportininkai. Pasibaigusios XVI TSRS moksleivių spartakiados finalinėse varžybose matome rungtyniaujančius ir mūsų rajono atstovus: J. Biliūno ir Kavarsko vidurinių mokyklų moksleivius, respublikos klasikinę imtynių rinktinės narius: R. Burneiką ir R. Sudeikį. Buvęs anykštėnas R. Pačinskas, šiuo metu besimokantis Panevėžyje, tapo moksleivių spartakiados džiudo varžybų prizininku. Anykščių II-os vidurinės mokyklos auklėtinis, TSRS tarptautinės klasės sporto meistras krepšinio Sergejus Jovaiša, šiais metais startuodamas TSRS krepšinio rinktinės sudėtyje, iškovojo Europos čempiono vardą.

Mūsų rajono sportinės organizacijos deramai pasitinka savo šventę ir dės visas pastangas, kad rajono gyventojai dar labiau įsijungtų į reguliarius užsiėmimus, keltų savo sportinį meistriškumą.

R. Kastečka
Rajono kūno kultūros ir sporto komiteto instruktorius

— Kilimo teisėjas — sąjunginės kategorijos teisėjas Jonas Pajarskas, Lietuva...

Vargiai besuskaičiuotume, kiek sykių įvairiomis kalbomis tarptautinių bei sąjunginių susitikimų teisėjai-informatoriai yra pakartoję šią gal kiek standartinę frazę. Anykštėnui Jonui Pajarskui klasikinę imtynių kovoms teko teisėjauti Lenkijoje ir Kšišinlove, Tartu ir Leningrade, jam gerai žinomi daugelis geriausių vokiečių ir suomių, rumunų ir bulgarų atletų, nebekalbant apie gausų būrį pažįstamų bemaž visose didesniuose mūsų šalies miestuose.

Ar esate kas kada girdėję, kad sirgaliai šauktų: „Valio teisėjui!“. Tačiau kiekvienas, kuriam daugiau rūpi sportinės kovos grožis, tikroji fizinė jėga, visada suprantą, kas yra tikrai geras teisėjavimas. Kaip šito pasiekti?

— Mano manymu, kiekvienas geras imtynių arbitras privalo būti ne vienerius metus praleidęs ant sportinio kilimo ir asmeniškai pajutęs kovos „skoni“, — įsitikinęs J. Pajarskas.

Pašnekovas — Anykščių rajono kūno kultūros ir sporto komiteto pirmininkas. Ra-

jono sportiniam darbu pasiskyręs jau 18 metų, o su sportu nesiskiria jau visas ketvirtis amžiaus. Pirmą kartą ant kovos kilimo išėjo 1956 metais, būdamas J. Biliūno vidurinės mokyklos devintaklasė. Po poros metų tapo respublikos „Nemuno“ pirmenybių trečios vietos laimėtoju. 1964 metais puslengviame svorėje (iki 60 kg) iškovojo „Nemuno“ draugijos klasikinę imtynių čempiono aukso medalį. Yra įvykdęs pirmojo sportinio atskyrio normatyvus. Aktyviai rungtyniavo iki 1968 metų, per šį laiką turėjo daugiau kaip 100 imčių, iš kurių bemaž 70 kovų laimėjo. Pirmosioms imtynių kovoms pradėjo teisėjauti dar 1962 metais. Po penkerių metų įgijo respublikinės kategorijos arbitro vardą, o 1979 m. — buvo suteikta sąjunginė kategorija. Šiuo metu Lietuvoje tėra tik trys tokio rango klasikinę imtynių teisėjai.

— Ar dažnai tenka susikrauti kelioninį krepšį?

— Išskiriamą į varžybas gaunu nemažai, tačiau dėl laiko stokos, tiesioginio darbo, šeimyninių rūpesčių pasinaudoju tik mažesniaja jų dalimi. Paprastai dalyvauju šešiuose-septyniuose stam-

biuose sąjunginio masto turnyruose. Jeigu įdomu, galiu paminėti, jog vidutiniškai per tokias varžybas kitą kartą tenka kaip teisėjui išeiti ant kilimo 50 ir daugiau kartų. Taigi ne tokia jau lengva toji teisėjo duona...

— Kuo turėtų pasižymėti idealus teisėjas?

— Pagrindinė savybė — objektyvumas ir sąžiningumas. Tiesa, teisėjas gali kartais ir suklysti. Svarbiausia, kad tai nebūtų lemiamos klaidos. Dar nemažiau svarbu itin puikiai išmanyti kovos taisykles. Kitaip tariant, varžybų teisėjas visais atžvilgiais turi būti teisingas, — sako Jonas Pajarskas.

Man belleka pridurti, jog šio interviu išvakarėse Jonas buvo ką tik grįžęs iš Charkovo, kur vyko TSRS profesinio techninio mokymo komiteto kolektyvų spartakiada. „Klasikų“ kovoms teisėavo daugiau kaip 80 arbitrų. Anykštėnas Jonas Pajarskas šį kartą buvo apdovanotas specialiu prizu.

L. Vakarlas

J. Jurevičiaus nuotraukoje: klasikinę imtynių sąjunginės kategorijos teisėjas Jonas Pajarskas.

Rugpjūtyje ramybė tik sapnuojasi

atkel tai iš įprast.

tinios spartos. Kad bent dalinai apsidraudus nuo galimų oro negandų, atžalyniečiai sumanė pritarimo vertą dalyką: į laukus pasiūta penkių žmonių grandis, kurią pavesta į kompaktiškesnes kupetas sutvarkyti kombainų išverstus šiaudus. Suprantama, kad šiuo atveju, net ir lietuvi nuliūję, šiaudai nukentės mažiau.

— Javapjūtės mechanizmas jau, galima sakyti, sukasi gana darniai — derlių parsivežėm nuo didesnio trečdalis visų grūdinių kultūrų, — pastebėjo Antanas Zibutis. — Bet lygiagrečiai su pjūtim atsisukino kitas ne mažiau atsakingas darbas — linarautis.

Atžalyniečiai mūsųose pripažinti „lietuviško šilko“ augintojai, tad neatsitiktinai ir šios techninės kultūros laukai vieni didžiausių rajone — 195 hektarai. Bet štai bėda — didesnę pusę visų linų pasėlių gausios liūtys priplakė prie žemės, kur derlių dabar begalės išgelbėti tik žmogaus rankos. Okio vadovai operatyviai ir nuovokiškai išanalizavę susidariusią padėtį, šios savaitės pradžioje davė nurodymą pradėti masinį linarautį. Tarkon pakviesdami ūkio pensininkus, atostogaujančių jaunimą, namų šeimininkes. Antradienį per tris masyvus nusidriekusiame linų lauke jau darbavosi daugiau kaip 100 rovejų. Dvidešimt hektarų sugulusių linų pasižadėjo nurauti Kavarsko miesto įstaigų ir organizacijų dirbantieji.

— Stojus giedrai, linų pėdellai džiūsta beregint. Jei tokios dienos pasilaikys ilgiau — tiesiai lauke manom organizuoti ir linų kūlimą, o stiebelius gabenti tiesiog į fabriką, — dalinosi mintimis kolūkio pirmininko pavaduotojas Bronius Aleknavičius. Jau šiandien pakankamai šilku, jog mažne 100 hekta-

ry linų teks sutvarkyti tik rankomis. Darbas didžiulis, tačiau įveikiamas. Kad viskas eitųsi sklandžiau, rautini linų masyvai padalinti į atskirus barus. Tie paskirstyti atskiroms kolūkiečių šeimoms, neišskiriant ir ūkio vyriausiųjų specialistų, nes rūpestis visų, rūpestis bendras. Kai kaimui bėda, savo ruožtu nenori likti nuošalyje ir miestas — šiomis dienomis atžalyniečiams talkon atvyksta seni pažįstami iš Vilniaus, Valstybinio kino-foto-fono dokumentų archyvo darbuotojai.

Kita pusė linų, kaip jau buvo sakyta, ūkio šeiminiškai tikisi sudoroti kombainais. Kadangi „Atžalynas“ specializuojasi linų sėklininkystėje, mechanizuotas linarautis galimas pasėliams tik visiškai pribrėndus. Bet visai čia pat jau ir šis darbas: savaitės pabaigoje mechanizatoriai Vytautas Imbrasas, Jurgio ir Antanas Žižys savuosius linų nuėmimo kombainus tikisi išvairuoti į „lietuviško šilko“ laukus.

Nuo ankstauro ryto iki vėlyvų vakarų sutemų „Atžalyno“ kolūkio laukuose netyla ražienų skutėjų, žiemkenčiams skirtų dirvų ruošėjų traktorių alasas. Sandėliuose užauga grūdų valomosios, karščių tvoskia džiovyklų pakūros. Iš laukų dar nespėjo paplūsti linų sėmenys, bet netyli ir pastarosios kultūros valomosios — jomis žemdirbiai skuba išvalyti eraičino sėklą, kurios aruoduose supilta kaip niekad gausiai, net apie 18 tonų... Kur bepažįrėsi — darbas darba gena. Skuba djenos, skals papildančios aruodus, o širdį — gražaus ir skaidraus nerimo. Šiandien žemdirbiui ramybė nebent tik sapnuojasi.

R. Bielskis
Rajono žemės ūkio valdybos vyr. agronomas,
L. Vaitonis
„K. d.“ korespondentas,
rajo spaudos centro „Derlius-81“ nari

Olimpinių vilčių apžiūra

25 dienas Vilniuje, Kaune, Klaipėdoje ir Trakuose — trisdešimtyje Tarybų Lietuvos sporto arenų vyko XVI sąjunginės moksleivių spartakiados varžybos. Jose startavo rekordinis dalyvių skaičius — šeši su puse tūkstančio.

Mūsų respublikos sportininkai šį kartą pasirodė žymiai geriau, negu ankstesnėse spartakiadose. Jie laimėjo 48 medalius: 14 — aukso, 11 — sidabro ir 23 — bronzos.

Vilniaus moksleivė Aiškutė Buzalytė tikriausiai svajoja apie savo žemietės olimpinės čempionės Linos Kačiušytės laurus.

NUOTRAUKOJE: plaukikė A. Buzalytė po pergalės 200 metrų distancijoje krūtine.

Dukart skambėjo himnas kauniečio sporto meistro Gintauto Umara, sėkmingai startavusio Klaipėdos dviračių treke, garbei.

NUOTRAUKOJE: Gintautas Umaras (viduryje) su treneriais — Vytautu Stanina ir respublikos nusipelnusiu treneriu Narsučiu Dumbausku.

KOLEKTYVINIS
DARBAS

3 psl. 1981. VIII. 8

Turbūt dauguma pastebėjome, kad paskutinių laikų pas mus gerokai sumažėjo žvirblių. Kiek anksčiau pavasarį ar vasarą jų būdavo pilni sodybų, miestų skverų krūmai. Namų šeimininkams sunku būdavo palesinti vištas; jie žliukstelėdavo kaip vanduo į vištų pulką visu būriu iš kokio nors krūmokšnio. Čia dažniausiai seniai žvirbliai prisistatydavo su visa savo šeimyna: pagal duotą jų ženklą „čir-čir“ suskrisdavo, pagal jį kaip kulšos dingdavo kažkur krūmokšniuose ar pastatuose, jeigu pasirodydavo pavojus. O žiemą? Maišydavosi tiesiog po kojomis. Būdavo sušalę, pasišalę, pašini, matyt, nuo šalčio gelbėdavosi kamine.

Dabar gi mūsų žvirblėlis pasidarė labai kuklus, baugus, vengiantis žmogaus, nes tur būt ir instinktyviai supranta, kad jo giminė mažėja, reikia būti labai atsargiam, šalintis nuo žmonių, kad visai nepranyktum. O vis dėlto būtų gaila žvirblio, jeigu jis išnyktų. Juk tai pirmas mūsų vaikystėje tikru vardu pavadintas, pažintas paukštėlis. Jo giesmelė labai menka, nemelodinga, nes ji dažnai tik čirškimo vadiname. Bet vis tiek: koks jis gyvas, judrus ir net peštukas, ypač pavasarį. Tada tiesiog atsižiūrėti negali į ju masinius vestuvinius subuvimus, šokių, žaidimų su nuosava muzika. Ar yra kažin koks kitas paukštėlis, savo krašto patriotas, kaip žvirblis? Kur gimė — to krašto jis nepaliks iki mirties: ir šaltį, ir karštį, ir darganosę jis vis kartu su mumis. Jam išnykti mes neturim leisti ir dėl vadinamos gamtos pusiausvyros: viet-

nai dalelę subyrėjus, visa grandinė gali pradėti lūgti.

Gerokai mažėja ir kitų „paukščių, paukštelių, paukštyčių, katrų čiulbant taip ramu klausytis“ (anot A. Baranausko). Kurie gyvename arčiau prie upių slėnių ar šiaip didesnių pievų bei ganyklų plotų, tikriausiai seniau matėm ir gėrėjomės gražiausiu mūsų paukščių lukučiu-kukučiu-dudučiu. Tai nuostabiai dailūs paukštis: jo nugara ir pečiai juosvi,

up, up, up (o gal: luk, luk, luk, todėl lukutis).

Ne vienas dabar jau pasigendame iš aukštybių krentančio paukščiuko malonaus balselio „me-ke-kee“, primenančio lyg jaunos ožkytės mekenimą. Tai perkūno oželis. Jis gieda visai skirtingai negu kiti paukščiai: balsą išgauna ne balso stygomis ir liežuviu, o savo šoninėm plunksnom. Pakilęs aukštai ir smarkiai išbėgęs, taip greit skrodžia orą, kad

didelių akmenų, net ištisos jų krūvos paežerėse, ant ežių: ten jie sukdavo lizdus. Ir ten sprukdavo nuo daigio. Tačiau ir čia mes dar daug ką ne taip darome. Kad ir menkos mūsų pastangos, daug galėtume padaryti. Tvarkingiau užpildykime sėjamosias laukuose, tiksliau įterpkime beicuotą sėklą, kad nė vieno grūdėlio neliktų dirvos paviršiuje — vytureliai giedos. Purkšdami chemikalus soduose, laikykimės griežtų nurodymų — gegužės kukuos. Sienaujamą plotą pradėkime pjauti iš vidurio — nežus nuo jų dalgio nei paukštelis, nei žvėrelis.

Ne visai tvarkingi pas mus yra ir sėklų beicavimo punktai. Dažnai jie būna pusiau atviri arba bent jau nesandarūs. Baigėsi darbas, — ten paukšteliai, ypač žvirblių, ištisi būriai. Sušvarina jie viską: sulesa beicuotą

vietoj vienos katės dažnai auga 5—6, vietoj vieno šuns — jau 2—3. Visi klausia: kur juos dėti? Užmušti? Neturiu tokios žirdies. Prigirdyti? Kur? Prisimenam, sako, senovėje tėvai „visą perlekli“ sukišdavo į maišą, pririšdavo akmenį ir įmesdavo galulaukėje ar pamiškėje į linamarką. O dabar — gal į upę? Negalima. Gal užprasyti medžiotojų? Bet kas norės po kiemą ir pastatus vaikytis ir šaudyti kates, šunis?

Tai problema, kurią gal ir nelengvai, bet reikia būtinai ir neatidėliojant spręsti. Kažin ar nebūtų gerai mums pasekti „balbieriškių“ medžiotojų pavyzdžiu (1980 m. „Mūsų gamta“ Nr. 10). Iš anksto sutartu laiku į kaimą atvažiuoja dengtas vežimas. Gyventojai, iš anksto įspėti, tai žinos, sugaudys nereikalingas kates ir šunis, sunėš maišuose ir paleis į tą vežimą. Tą darbą geriausiai atliktų, tur būt, medžiotojų draugija, susitarusi su vietos vykdomuoju komitetu. Tik tą atlikti reiktų būtinai dar pavasario pradžioje, kovabalandžio mėnesiais, kol dar karštes ir šunys laikosi prie namų, yra vienaip ar kitaip maitinami. Vėliau jau jų nepajmsi.

Gamta — mūsų antrieji namai, juose mes praleidžiam gal net daugiau laiko, kaip savo bute. Todėl ir tvarkykime ją ne mažiau.

Norėtusi, kad tuose namuose ir gegutė kukuotų, ir lakštingala suoktų, ir vyturelis čyruotų, ir perkūno oželis mekenų, ir karvelis ulbiuotų, ir devynbalsės su varnėnais giedotų, ir visokių paukščių gausybė mums savo koncertus rengtų. Mes tik išsimė po sunkių dienų darbų, stebim ir klausom...

P. Tamulionis
Agronomas

Didysis baublys

Tai labai retas, prašytas į Lietuvos TSR „Raudonąją knygą“, gandrinių būrio paukštis.

Ties Vaitkūnais Jaros upės slėnyje, kur gausūs nendrynai ir klampynės tęsiasi daugiau kaip 3 km, veisimosi laikotarpiu, beveik iki vasaros vidurio, vakarais ir naktimis sklinda galingas baublio balsas. Jis panašus į mūsų būgno garsus: „hu-pum-mb“, „hu-pum-mb“. Kas 2—3 min. taip „būbsi“ po 5—8 kartus.

Baubimas toks stiprus, kad girdisi toliau nei už kilometrą. Tad vietiniai gyventojai, būdami savo kiemuose, visada girdi.

Užtiktas pelkių tankumyne, anot prof. T. Ivanausko, baublys išsitiesia kaip pagaly, pakėlęs snapą statmenai į viršų, priglaudęs visas plunksnas prie kūno, ir tuomet atrodo tikrai kaip pasmaitintas baslys. Įsmeigtas nendryne. Lizdą krauna veiliuose nendrynuose, kur da-3—6 kiaušinius.

Beliaka tik džiaugtis, kad dar perį pas mus toks retas ir įdomus paukštis ir nestori, kad ančių medžioklės metu jis beprasmiškai žūtų. Netikėtai pabaidytas, jis nevikiar gali pakilti iš nendrynų. Tai gelsvai rudas, truputį mažesnis už garšų paukštis. Netikvykite į jį!

Beje, labai artimas didžiojo baublio giminaitis mažasis baublys buvo pastebėtas Svėdasų ežero nendryne, o pernai Uosintelio ežere rastas jo lizdas. Tai dažniau sutinkamas, bet irgi įdomus paukštis.

J. Auglys,
moksleivis

Kad paukščiai čiulbėtų

sparnai ir uodega juodi, papilvė balta, galva, kaklas ir sprandas ryškiai rudi. Šios spalvos neišsibėgins, bet išmargintos baltais ar gelsvais intarpais. O kuodas — paskiškias: aukštas, sudarytas iš dviejų eilių plunksnų, kuriuos yra rausvai rudos, su lamsiais juodais skersiniais brūkšniais. Įdomiausia, kad kuodo padėtis keičiasi: tai susiglaudžia, paguldo jį ant galvos, tai vėl išskleidžia, lyg karalius karūną užsideda. Labiausiai jis judrus pavasarį, kai sugrįžta iš šiltųjų kraštų (Afrikos) ir ruošiasi perėti bei perėjimo metu.

Laksto, bėgioja po laukus, čia suglaudžia, čia vėl pastato savo gražų kuodą, vis baksnoja į žemę savo ilgu snapu, renka kenkėjų vikšrus. Dar gražesnis kukuotis, kai jis skrenda: polėkis banguotas, startuojantis, sparnų plazdenimas netaisyklingas, lyg plaukia oru didžiulė, margaspalvė peteliškė. Nulūps kur nors tuoj linksmina savo perinciją pa-čia melodingai šūkiodamas:

plunksnos, stipriai virpėdamos, „groja“, praneša savo perincijai palei: „aš budžiu čia pat, esi saugi, perėk be baimės“.

Ne ką geresnė padėtis ir su kitais mūsų mieliais paukšteliais: gegutėmis, kurapkėmis, griežlėmis, putpelėmis ir kitais, arčiau žmonių prisilaukiančiais, savo lizdus žemėje ar krūmuose kraunantais.

Ir kaip keista, kokia tiesiog priešingybė! Dažnas prie namų juos lesina, ypač moksleiviai. O paukšteliai vis tiek mažėja. Kodėl?

Daugelis sako: toks jau amžius — chemizacija, mechanizacija, nieko nepadarysi. Daug paukščių laukuose prileisa sėklų — žūna. Daug paukščių soduose sulesa apnuodytų chemikalais vikšrus — irgi žūna. Daug jų prazūdo ir didžioji laukų mechanizacija: retas artojas spės pamatyti savo mielo draugo vyturelio lizdą, retas kombainininkas spės sustabdyti kombainą, palekusį j kurapkų pulkelį... Seniau gi laukuose būdavo daug ir

sėklą, apie punktą pribyrėjusių ir punkte, ir net beicavimo mašinose. Tai paukščių skerdykla. Kiek nedaug čia lereikia — tik pasitvarkykime.

Na, o „visų astriausias paukščių peilis“, man atrodo, yra valkataujančios katės ir šunys. Jų dabar tiek priviso, kad pavasarį ar vasarą dažnas nebežino, neapajįsta savųjų, ypač kačių. Atėjus pavasariui, jų net nebenaicina namuose, sako, kad jos pasisotina, ausiranda maisto... Sužaliuoja gamta, sučiulba paukšteliai, o tie „geradėjai“ ir traukia į paupius, paežeres, miškelius, leško perincijų lizdų arba dar geriau, — jų lizdų, jau su vaikučiais. Kiek daug randu tuščių, išdraskytų lizdų tiek savo sodyboje, tiek ir laukuose, krūmuose, net medžiuose. Katės lipa čia pat žmogaus akivalzdoje į medžius, lenda į varnėnų inkilėlius, traukia iš ten jų paukščiukus. Pasikalbu su gyventojais, bandau aiškintis, Sako, ką mums daryti:

Redaktorius ST. VINCIONAS

DANUTE PATUMSIE-NE, tėveliui mirus, nuosirdžiai užjaučia

Anykščių rajoninės Informacinės skaitalimo stoties darbuotojų kolektyvas.

„Gintaro“ kolūkio valdyba ir pirminė partinė organizacija nuosirdžiai užjaučia ARTEMIJĄ KUZNECOVĄ, jo žmonai mirus.

JUOZUI GIRNIUI Mirus mylimam tėveliui, reikiame nuosirdžiai užjaučia

Petrašiūnų ATJ Anykščių autokolonos darbuotojai

Staškūniškio tarybinio ūkio mechanizatoriai ir vairuotojai reikiama giliai užjaučia PETRUI VALIKAI, mylimai motinai mirus.

Nuosirdžiai užjaučiame VIDĄ MACIULSKIENĘ ir jos dukrelę, tragiškai mirus mylimam vyrui ir tėveliui.

Kaimynai

Mirus PRANUI GIRNIUI, nuosirdžiai užjaučiame velionio žmoną ir artimuosius.

Daukanto gatvės gyventojai

JUOZUI GIRNIUI Netekus brangaus žmogaus — tėvelio, nuosirdžiai Jus užjaučiame.

MK vyr. mechaniko skyriaus darbuotojai

Mirus PRANUI GIRNIUI, nuosirdžiai užjaučiame žmoną ir artimuosius.

O. Baltranienė, St. Laurinavičienė, V. Gelevičiai, Paplauskai, Skrupskellai

Vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ gatavos produkcijos sandėlo darbuotojų kolektyvas nuosirdžiai užjaučia IRENĄ BARATINSKIENĘ dėl jos mylimos sesers mirties.

BRONIUI VITKEVICIUI Tegu nuosirdūs užjaučios žodžiai paguodžia Jus dėl brangaus tėvelio mirties.

J. ir J. Strazdai, A. ir Vl. Levandavičiai

„Anykščių šilėlio“ kolūkio valdyba ir mechanizatorių kolektyvas reikiama nuosirdžiai užjaučia BRONIUI VITKEVICIUI, mirus tėveliui.

JUOZUI JUCIUI ir PRANEI NARGELIENEI Nuosirdžiai Jus užjaučiame dėl brangios sesers mirties.

„Nevėžio“ kolūkio valdyba

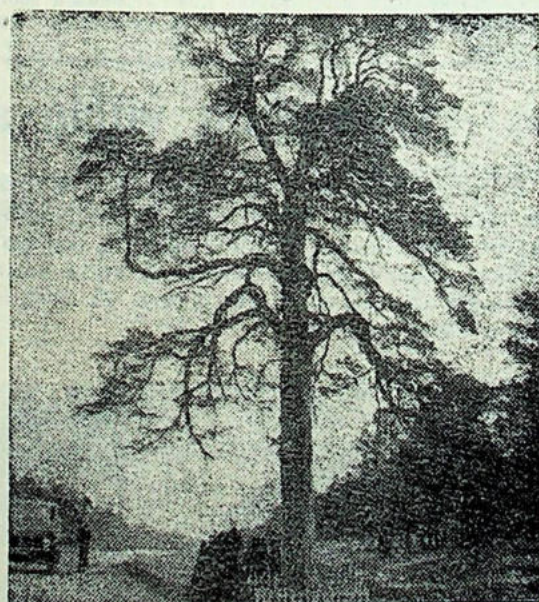
Dėl brangaus žmogaus — tėvelio mirties nuosirdžiai užjaučiame DAINIĄ AUGULI.

Strazdai, Bartkevičiai, Girkai, Kriščiūnė, Matellai

Varėnos rajone įsteigtas Cepkelių rezervatas. 8,5 tūkstančio hektarų plote čia saugomas hidrologinis režimas, augalija ir gyvūnija, reliktiniai ežerai, miškais apaugusios žemyninės kopos.

Didelę dalį šio unikalaus gamtos kampelio užima pelkės, apaugusios reta augmenija. Rezervate užregistruota 366 rūšių vabzdžiai, 102 rūšių paukščiai. Daugelis augmenijos ir gyvūnijos rūšių įtraukta į TSRS raudonąją knygą.

Aplink rezervatą sudaryta 6368 hektarų apsauginė zona.

NUOTRAUKOSE: vienas iš rezervato gamtos paminklų — drevelė pušis. Lietuvos TSR nusipelnęs gamtos apsaugos darbuotojas, Marcinkonių girininkijos eigulys Jonas Jazukevičius daugiau kaip trisdešimt metų dirba Varėnos rajono miškų ūkyje.

V. Gulevičiaus (ELTA) nuotr.

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktorius 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Аникшайского районного комитета КП Литвы и Аникшайского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvinės Anykščių skyrius, Pergalės 35, Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31, Spausdinama rotacinė mašina, Indeksas 87262.

Išėina antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.267 Užsak. Nr. 1332